

РЕШЕНИЕ

№ 24033

гр. София, 15.06.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав, в
публично заседание на 19.05.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **3559** по описа за **2026** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на Л. Не А., ЕГН [ЕГН], с адрес в [населено място], подадена чрез адв. И. В., срещу Заповед № 26-0242-000006/01.03.2026г., издадена от младши автоконтрольор в ОДМВР В., РУ Б., с която е наложена на принудителна административна мярка (ПАМ) по чл.171, т.1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП– отнемане на свидетелството за управление на МПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца.

В жалбата се твърди, че заповедта е незаконосъобразна поради нарушение на материалноправните и процесуални норми, както и че същата е издадена в несъответствие с целта на закона. Изложени са доводи, че в заповедта не е конкретно посочено нарушението, за което се налага ПАМ, както и че собственикът на автомобила, съответно жалбоподателят, не са били уведомени за deregистрацията на автомобила. Позовава се на Тълкувателно постановление № 2/05.04.2023г. на ВКС и ВАС. Моли се съдът да отмени оспорената Заповед № 26-0242-000006/01.03.2026г.

В проведеното по делото съдебно заседание жалбоподателят се представлява от адв. В., която поддържа жалбата и моли за отмяна на заповедта по изложените съображения, като допълнително изтъква, че към датата на издаване на заповедта вече основанието за налагане на мярката не е съществувало, тъй като веднага е представена валидна застраховка „Гражданска отговорност“.

Ответникът – младши автоконтрольор в ОДМВР В., РУ Б., не изразява становище по жалбата и не се представлява в съдебното заседание.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства,

установи следното:

Със Заповед № 26-0242-000006/01.03.2026г., издадена от И. С. И., на длъжност младши автоконтрольор в ОДМВР В., РУ Б., е наложена на Л. Не А. принудителна административна мярка по чл.171, т.1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП – временно отнемане на СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца. Според мотивите на заповедта, мярката се налага заради това, че Л. Не А. управлявал на 01.03.2026г. около 21:30 часа в [населено място] по [улица]с посока на движение към [населено място] лек автомобил М. ЦЛА 250 4 М. с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на майка му Й. Е. Н., след като автомобилът е бил със служебно прекратена регистрация от 03.02.2026г. Заповедта е издадена във връзка със съставен на Л. Не А. Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ сер. ГА № 4808018 от 01.03.2026г. за извършено нарушение на чл.140, ал.1, предл.1, от ЗДвП – за това, че управлява МПС, което не е регистрирано по надлежния ред.

На 01.03.2026г. регистрацията на превозното средство е възстановена след представена валидна полица за сключена застраховка „Гражданска отговорност“ № BG822/12/[ЕГН].

При така установеното от фактическа страна съдът формира следните изводи:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от лице, което е адресат на оспорения акт и притежава личен и пряк правен интерес да иска отмяната му.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Предвид представената по делото Заповед № 368з-2095/10.09.2025г. на директора на ОДМВР - В., издадена във връзка със Заповед № 8121з-1632/02.12.2021г. на министъра на вътрешните работи, съдът приема, че процесната заповед е издадена от компетентен орган.

Спазени са административнопроизводствените правила и изискванията за форма на акта, като са посочени фактическите и правни основания за прилагане на мярката.

Видно чл.171, т.1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП, принудителната административна мярка „временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство“ до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 6 месеца, се прилага за нарушения по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Административният орган не е посочил за кое конкретно от визираните в разпоредбата на чл.171, т.1, б. „з“, подб. „гг“ от ЗДвП нарушения се налага мярката, но от изложените фактически основания става категорично ясно, че се касае за нарушението по чл.175, ал.3 от ЗДвП – управление на моторно превозно средство, което не е регистрирано по надлежния ред.

Неотносими към въпроса за законосъобразността на мярката са наведените доводи за липсата на доказателства относно уведомлението на собственика на автомобила, респективно на жалбоподателя, за прекратяване на регистрацията. Със съставянето на АУАН за констатиране на нарушение по чл.175,ал.3 от ЗДвП, за административния орган възниква правомощие да наложи принудителната мярка, без той да има право и задължение да изследва съставомерността на деянието и законосъобразно ли то е било установено. Необходимото и достатъчно условие за издаването на заповед е да има съставен АУАН за установяване на нарушение по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 или чл. 182, ал. 5 от ЗДвП. Конкретно, при нарушение по чл.175, ал.3 от ЗДвП не се изисква от административния орган, издаващ заповедта за налагане на ПАМ, да проверява дали е било налице знание у водача на превозното средство за прекратяването регистрацията и дали собственикът е бил уведомен за липсата на задължителна застраховка, съответно за дерегистрацията на автомобила.

Оспорената заповед обаче е незаконосъобразна поради следното:

Видно от разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг" от ЗДвП, принудителната административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство се прилага на водач, който, извън случаите по букви "а" – "ж", при управление на моторно превозно средство е извършил нарушение по този закон, за което е предвидено налагане на наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 6 месеца – за нарушенията по чл. 175, ал. 2 и ал. 3, чл. 176, ал. 1, чл. 178ж, ал. 2 и чл. 182, ал. 5.

В хипотезата на чл.171,т.1,б. е“ от ЗДвП, на водач, който управлява моторно превозно средство без застраховка "Гражданска отговорност" на автомобилистите, се налага принудителна административна мярка лишаване от право да се управлява моторно превозно средство – до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, но за не повече от 6 месеца.

Анализът на двете разпоредби показва, че е налице припокриване на основанията за налагане на мярката в двете хипотези, доколкото липсата на задължителната застраховка "Гражданска отговорност" води до служебно прекратяване на регистрацията на МПС по чл.143, ал.10 от ЗДвП, което от своя страна е предпоставка за извършване на нарушение по чл.175, ал.3 ЗДвП. Следователно възниква въпросът коя е приложимата разпоредба в случаите, когато водачът управлява МПС без сключена застраховка „Гражданска отговорност“, а едновременно с това превозното средство е с прекратена регистрация съгласно чл.143, ал.10 от ЗДвП поради липса на такава застраховка.

На първо място, видно от текста на разпоредбата на чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг" от ЗДвП, същата е субсидиарно приложима – когато не са налице случаите по букви "а" – "ж". Това означава, че при управление на МПС без застраховка „Гражданска отговорност“ следва да се наложи мярка по чл.171, т.1,б. „е“ от ЗДвП, а тази по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг"от ЗДвП - да се приложи във всички останали случаи на липсваща или прекратена регистрация на превозното средство. Необходимо е да се отбележи, че въпросът коя е приложимата разпоредба има конкретно практическо измерение, тъй като макар и в двата случая да се прилага една и съща по съдържание принудителна административна мярка /временно отнемане на СУМПС/, има разлика по отношение на срока – по б. „е“ мярката се прилага до предоставяне на информация за сключена валидна застраховка, а по б. „з“, подб. „гг“ - до решаване на въпроса за отговорността на лицето. Доколкото по б. „е“ продължителността на ПАМ се обуславя от волята на лицето, което може да избере дали и кога да сключи и да представи информация за сключена застраховка, в резултат на което да се преустанови действието на мярката, в хипотезата на чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг"от ЗДвП срокът на мярката е поставен в изключителна зависимост от административнонаказателното производство и неговия резултат, т.е. от произнасянето на административнонаказващия орган. От такава гледна точка хипотезата на чл.171,т.1,б. е“ ЗДвП е по-благоприятна от тази по чл. 171, т. 1, б. "з", подб. "гг"от ЗДвП, тъй като от волята и действията на лицето зависи каква ще бъде реалната продължителност на мярката.

При това положение, дори да се приеме, че административният орган има право на избор дали мярката да се наложи по чл.171, т.1, б. е“ или по чл.171,т.1 ,б. "з", подб. "гг"от ЗДвП, то принципът по чл.6, ал.2 и 3 от АПК задължава това да стане в по-благоприятната за лицата хипотеза, която е тази по чл.171, т.1, б. е“ от ЗДвП. В конкретния случай това не е сторено.

Отделно от това, съгласно изложените в заповедта мотиви същата е издадена за това, че на 01.03.2026г. жалбоподателят е управлявал МПС, което е с прекратена регистрация. Това обстоятелство обаче – че автомобилът е бил с прекратена регистрация към момента на издаване на заповедта не се потвърждава от материалите в административната преписка. Видно от

приложената по делото справка, на датата на нарушението /01.03.2026г./ в 21:44 часа е била служебно възстановена регистрацията на автомобила след уведомление за сключена „Гражданска отговорност“. Тоест, тъй като в оспорената заповед не се сочи точното време на издаването ѝ, а като час на нарушението се сочи 21:30 часа, при положение, че в 21:44 часа регистрацията на превозното средство е възстановена, основателно възниква въпроса дали заповедта не е била издадена, след като за автомобила е била сключена застраховка и регистрацията е била възстановена. Това, от своя страна, би означавало несъответствие на ЗППАМ с разпоредбата на чл.22 от ЗАНН, според която принудителните административни мерки се прилагат за предотвратяване и преустановяване на административните нарушения, както и за предотвратяване и отстраняване на вредните последици от тях. При наличието на сключена застраховка и възстановена регистрацията на автомобила последващото издаване на ЗППАМ не би могло да бъде легитимно обосновано с посочените в чл.22 от ЗАНН цели.

Предвид всичко изложено дотук, оспорената заповед се явява незаконосъобразна и следва да бъде отменена.

Така мотивиран и на основание чл. 172, ал. 2, предл. второ АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалбата на Л. Не А. Заповед № 26-0242-000006/01.03.2026г., издадена от младши автоконтрольор в ОДМВР В., РУ Б..

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: